

Een kleine moeite

Darcey Bell

Een kleine moeite

Vertaald door Ireen Niessen

2017 Prometheus Amsterdam

Deel één

Mijn moeder zei altijd: iedereen heeft geheimen. Daarom leer je iemand anders nooit echt kennen. En kun je niemand vertrouwen. Daarom ken je zelfs jezelf niet. Soms hebben we geheimen voor onszelf.

Als kind leek het me een wijze les, hoewel ik het niet helemaal begreep. Of misschien toch een beetje. Kinderen hebben geheimen. De denkbeeldige vriendjes en vriendinnetjes, de dingen waardoor ze in de problemen zouden raken als een volwassene erachter zou komen.

Later ontdekte ik dat mijn moeder had gesproken vanuit haar eigen ervaring. En ik vraag me af of ze me niet alleen heeft voorbereid, maar me ook heeft geprogrammeerd op geheimhouding en wantrouwen. Voelde ze aan dat ik zou opgroeien met geheimen die donkerder en beschamender zouden zijn dan die van anderen? Geheimen die ik grotendeels verborgen weet te houden – zelfs voor mezelf?

Stephanies blog

Blogpost: dringend!

Hoi mama's!

Dit bericht wordt anders dan de berichten tot nu toe. Niet belangrijker, aangezien alles wat er met onze kinderen gebeurt, hun fronsjes en hun lach, hun eerste stapjes en eerste woordjes, de belangrijkste dingen ter wereld zijn.

Laten we zeggen dat dit bericht... DRINGENDER is. Veel dringender.

Mijn beste vriendin is verdwenen. Ze is al twee dagen weg. Haar naam is Emily Nelson. Zoals jullie weten, noem ik nooit namen op mijn blog. Maar nu schort ik mijn strikte anonimiteitsbeleid (tijdelijk) op, om redenen die jullie snel zullen begrijpen.

Mijn zoontje Miles en Emily's zoontje Nicky zijn beste vrienden. Ze zijn vijf. Ze zijn beiden in april geboren, dus allebei een paar maanden later begonnen op school, en ze zijn wat ouder dan de andere kinderen in hun groep. Ik zou zeggen wat rijper. Miles en Nicky hebben alles wat je als ouder graag ziet in een kind. Het zijn keurige, eerlijke, vriendelijke jochies, eigenschappen die – sorry mannen, als er mannen zijn die dit lezen – niet veel voorkomen bij jongens.

De jongens hebben elkaar op school leren kennen. Emily en ik hebben elkaar ontmoet tijdens het ophaalmoment aan het eind van de schooldag. Het is vrij zeldzaam dat een kind bevriend raakt met het kind van de vriendin van zijn moeder, of dat een moeder bevriend raakt met de moeder van het vriendje van haar kind. Maar in dit geval klikte het; Emily en ik boffen. Om te beginnen zijn we geen jonge moeders. We hebben ons kind allebei gekregen toen we halverwege de dertig waren en onze biologische klok al behoorlijk tikte!

Soms bedenken Miles en Nicky een toneelstuk en dat voeren ze dan uit. De jongens mogen het van mij filmen met mijn telefoon, hoewel ik gewoonlijk erg zorgvuldig ben in de hoeveelheid tijd die ik de kinderen toesta op de elektronische apparaten die het moderne opvoeden zo lastig maken. Ze hebben bijvoorbeeld eens een geweldige parodie gemaakt – een detectiveverhaal: de avonturen van Dick Unique. Nicky was de detective; Miles de boef.

Nicky zei: 'Ik ben Dick Unique, de slimste detective ter wereld.'

Miles zei: 'Ik ben Miles Mandible, de slechtste boef ter wereld.' Miles speelde zijn rol als een schurk uit een victoriaans melodrama, met veel zware 'ho-ho-ho's'. Ze holden achter elkaar aan in onze tuin en deden met hun vingers (geen pistolen!) alsof ze op elkaar schoten. Het was schitterend.

Ik zou willen dat Miles' vader – mijn overleden echtgenoot Davis – het had kunnen zien!

Soms vraag ik me af waar Miles zijn gevoel voor theater vandaan heeft. Van zijn vader, vermoed ik. Toen ik Davis een keer een presentatie zag geven voor potentiële cliënten was ik verbaasd over zijn geanimeerde en boeiende performance. Hij had zomaar zo'n speels-charmante, aantrekkelijke jonge acteur met een noncha-

lant glanskapsel kunnen zijn. Bij mij was hij anders. Meer zichzelf, denk ik. Rustig, vriendelijk, humoristisch, attent – hoewel hij er wel erg sterke overtuigingen op nahield, vooral als het om meubels ging. Maar dat leek me vanzelfsprekend – hij was tenslotte een succesvol designer-architect.

Davis was echt een schat. Behalve één keer. Of twee.

Nicky zei dat zijn moeder hem had geholpen met het idee voor Dick Unique. Emily is dol op detectives en thrillers. Ze leest ze in de trein van de Metro-North naar Manhattan wanneer ze zich niet hoeft voor te bereiden op een vergadering of presentatie.

Voordat Miles werd geboren las ik boeken. Tegenwoordig pak ik af en toe iets van Virginia Woolf en lees een paar bladzijden om mezelf te herinneren aan wie ik vroeger was – of wie ik, naar ik hoop, nog steeds ben. Ergens onder de speelafspraken, school-lunches en vroege bedtijden zit de jonge vrouw die in New York City woonde en bij een tijdschrift werkte. Iemand die vriendinnen had, iemand die in het weekend uit brunchen ging. Geen van die vriendinnen had kinderen; geen van hen is naar een voorstad verhuisd. We zijn elkaar uit het oog verloren.

Emily's favoriete auteur is Patricia Highsmith. Ik begrijp waarom Emily haar boeken graag leest; het zijn echte pageturners. Maar ze zijn mij te zenuwslopend. Het hoofdpersonage is meestal een moordenaar of stalker of een onschuldige persoon die probeert niet vermoord te worden. Het boek dat ik van haar heb gelezen ging over twee mannen die elkaar in een trein ontmoeten. Ze spreken af om allebei iemand te vermoorden als gunst voor de ander.

Ik wilde het goed vinden, maar ik heb het niet uitgelezen. Toen Emily me ernaar vroeg, heb ik haar desondanks verteld dat ik het fantastisch vond.

De keer daarop dat ik bij haar op bezoek kwam, hebben we naar de dvd gekeken van de film die Hitchcock op basis van de roman heeft gemaakt. Eerst was ik bezorgd: wat als Emily zou willen bespreken in welke opzichten de film verschildte van het boek? Maar ik ging helemaal op in de film. Eén scène, met een op hol geslagen draaimolen, was bijna te angstaanjagend om naar te kijken.

Emily en ik zaten aan de tegenoverliggende zijden van de enorme bank in haar woonkamer, met onze benen languit en een fles goede witte wijn op de salontafel. Toen ze zag hoe ik tussen mijn gespreide vingers door naar het carrouseltafereel keek, glimlachte ze en stak haar duim naar me op. Ze vond het grappig dat ik bang was.

Ik bleef maar denken: wat als Miles op die draaimolen zat?

Toen de film was afgelopen vroeg ik Emily: 'Denk jij dat echte mensen ooit zulke dingen zouden doen?'

Emily lachte. 'Lieve Stephanie toch. Je zult verbaasd staan over wat mensen doen. Dingen die ze nooit aan iemand zullen toegeven – zelfs niet aan zichzelf.'

Ik wilde zeggen dat ik niet zo lief was als zij dacht. Ik had ook wel slechte dingen gedaan. Maar ik was te perplex om iets uit te kunnen brengen. Ze klonk net als mijn moeder.

Moeders weten dat het sowieso al moeilijk is om goed te slapen, ook zonder schrikwekkende verhalen in het hoofd. Ik beloof Emily altijd dat ik meer boeken van Highsmith zal lezen. Maar nu zou ik willen dat ik zelfs dat ene niet had gelezen. Het slachtoffer van een van de moordenaars was de vrouw van de andere man.

En als je beste vriendin verdwijnt, wil je dat verhaal niet in gedachten hebben. Niet dat ik denk dat Emily's echtgenoot, Sean, haar kwaad zou doen. Ze hebben natuurlijk zo hun problemen gehad. Maar die komen toch voor in elk huwelijk? En Sean is niet mijn favoriete persoon. Maar hij is (denk ik) in wezen wel een goede kerel.

Miles en Nicky zitten in dezelfde kleuterklas op de uitstekende openbare school waarover ik al vaak heb geblogd. Niet de school in onze stad, waar geldproblemen spelen omdat de (vergrijzende) plaatselijke bevolking ervoor heeft gestemd om het schoolbudget te verlagen, maar de betere school in de volgende plaats, niet ver van de grens tussen New York en Connecticut.

Vanwege de zone-indeling kunnen onze kinderen niet met de schoolbus reizen. Emily en ik rijden onze jongens 's ochtends naar school. Ik haal Miles elke dag op. Emily werkt op vrijdag een halve dag, dus dan kan ze Nicky komen ophalen, en vaak ondernemen zij en ik en de jongens op vrijdagmiddag samen wat leuks – hamburgers eten of minigolf spelen. Haar huis ligt maar tien minuten rijden van dat van mij. We zijn praktisch buren.

Ik ben graag bij Emily thuis, samen languit liggend op haar bank, waarbij we praten en wijn drinken terwijl een van ons om de zoveel tijd opstaat om te checken wat de jongens aan het doen zijn. Ik kijk graag hoe haar handen bewegen als ze praat, hoe het licht weerkaatst op haar prachtige ring met een saffier en diamanten. We praten veel over het moederschap. We raken nooit uitgepraat. Het is zo zalig om een echte vriendin te hebben dat ik soms vergeet hoe eenzaam ik was voordat we elkaar leerden kennen.

De rest van de week haalt Emily's parttimenanny, Alison, Nicky van school. Emily's echtgenoot, Sean, maakt lange dagen op Wall Street. Emily en Nicky hebben geluk als Sean een keertje op tijd

voor het eten thuiskomt. Op de zeldzame dagen dat Alison zich ziek meldt, stuurt Emily me een sms en dan spring ik in. De jongens zijn dan bij mij tot Emily zelf thuiskomt.

Ongeveer één keer per maand moet Emily lang op haar werk blijven. En ze heeft twee, misschien drie keer, een nacht elders moeten doorbrengen.

Zoals ook nu. Voordat ze verdween.

Emily werkt op de afdeling public relations voor een beroemd modeontwerper in Manhattan, wiens naam ik ook bewust nooit heb genoemd. In feite is ze hoofd van de afdeling public relations van een zeer beroemd modeontwerper. Ik probeer zorgvuldig om te gaan met merknamen op het blog, omdat sommige dingen nou eenmaal vertrouwelijk zijn en omdat het noemen van namen zo onaantrekkelijk staat. Daarom doe ik ook niet aan advertenties.

Als ze laat is, zelfs als ze in een vergadering zit, stuurt Emily me om de paar uur een sms. Ze belt wanneer ze maar een minuut vrij kan maken. Zo'n moeder is ze gewoon. Niet overbezorgd, niet bedillig – geen van die negatieve aanduidingen die de samenleving gebruikt om ons te beoordelen op, en te straffen voor, het houden van onze kinderen.

Als Emily thuiskomt vanuit de city haast ze zich altijd van het station om Nicky op te halen. Ik moet haar er telkens weer aan herinneren onder de maximumsnelheid te blijven. Als haar trein vertraging heeft, stuurt ze me een berichtje. Altijd! Op welk station ze is, wanneer ze ongeveer zal aankomen, tot ik haar een sms terugstuur:

MAAK JE GEEN ZORGEN. JONGENS OKÉ. ZIE JE WEL VERSCHIJNEN. RIJ VOORZICHTIG.

Nu is ze al twee dagen niet komen opdagen. Ze heeft ook niets van zich laten horen en ze heeft mijn berichtjes en telefoontjes niet beantwoord. Er is iets vreselijks gebeurd. Ze is van de aardbodem verdwenen. Ik heb geen idee waar ze is.

Mama's, klinkt Emily als het type moeder dat haar kind zou achterlaten en twee dagen zou verdwijnen zonder te sms'en of te bellen of mijn berichtjes te beantwoorden? Als er niets mis was? Nee, toch zeker?

Oké, ik moet ophouden. De chocolate-chipkoekjes dreigen te verbranden in de oven. Tot binnenkort.

Liefs,
Stephanie